

בדרך הזדמן בחור שביקש ממני לקחתו בעגלה שלי, וכששמע את מטרת נסיעתי הציע את עצמו להיות העגלון השני.²⁹ הסכמתי. כל מי שהביא עגלה עם סוסים קיבל רשיון צבאי לשני עגלונים. עבודתנו היתה העמסת עצים שנכרתו ביער האלונים העתיק באיזור גבעת עדה-זכרון יעקב והובלתם עד למסילת הברזל.³⁰

עבדנו בשניים ויכולנו גם להתחלף לעתים. תמורת העבודה היינו מקבלים סכום כסף זעום שבו היה עלינו לקנות אוכל לנו ולסוסים שלנו.

היו גם ימי פנאי, ואותם ביליתי בזכרון יעקב בביתו של חברי ירמיהו בנו של די"ר הלל יפה. הייתי נכנס גם לביתם של בני משפחת אפשטיין שהכרתי כשהיו מגיעים למטולה לבקר את קרוביהם שם. הבת שושנה היתה מביאה אלינו שירים. שירים בידיש שלמדה מעולים, ושירים אחרים. היינו מתאספים ומאזינים לשירתה.

כעבור חודשים אחדים באחד מביקורי בזכרון נפגשתי בבית די"ר יפה עם חברותי ירדנה ודבורה קלווריסקי, שהיו בדרכן מגמנסיה הרצליה לראש-פינה לימי החופש. לא יודע למה, תוך דחף פתאומי ובלי לחשוב הרבה, החלטתי לעזוב את העבודה ולנסוע איתן בחזרה הביתה.

השארתי את העגלה בזכרון יעקב. את צמד הסוסים רתמתי לעגלה שלהם שהיתה כבר רתומה לצמד סוסים, ואנחנו נוסעים בכרכרת הפקידות רתומה לארבעה סוסים, לראש-פינה.

הרגשתי שהדבר לא מוצא חן בעיני נאסראללה, העגלון הערבי של הפקידות, והוא מחפש דרכים להיפטר ממני.

ראשית נסענו מזכרון יעקב לטנטורה, על חולות החוף לחיפה, ומשם בכביש התורכי לנצרת, וזאת במקום דרך קצרה יותר, דרך ואדי מילק.

לנצרת הגענו מאוחר בלילה ונשארו ללון במלון הגרמני שם.

בבוקר הופיע העגלון ואמר לי שאחד הסוסים שלי חלה. לא היתה לי ברירה, נפרדתי מהבנות והתחלתי ללכת ברגל עם הסוסים כשהסוס החולה מקבל מדי פעם התקף ורובץ על האדמה, אני מחכה שיקום, וממשיך בדרך. כך הולכתי אותם ברגל ורק בערב הצלחתי להגיע לטבריה.

למחרת לפנות ערב הגעתי לראש פינה, ואחרי ארוחת ערב בבית קלווריסקי המשכתי בדרכי, למרות ההפצרות להשאר. בזה גמרתי את שרותי בצבא ונשארתי בבית בתור עריק, או כמו שקראו לזה